

Štěnice

Clive Sinclair

V noci se mi zdá o shromáždění štěnic. Samičky a samečci srostlí dohromady. Špinavá masa pulzuje, samčí orgány vyrážejí a vyrůstají do nebezpečných bodců, které oslepeny vášní míjejí nabídnuté otvory a zabodávají se hluboko do měkkých bříšek jejich družek. Zatímco se mi tohle zdá, štěnice mi sají krev a pak nasycené a příliš nafouklé na to, aby se vracely do svých skrýší, kálejí na prostěradlo a prchají. Když se probudím, pozoruji výmluvné černé skvrny a začínám si uvědomovat, jak mi po těle vyrážejí nové svědivé ostrůvky. Život štěnic, jež byly od demolic prastarých slumů vykořeněné a bez domova, se obrátil k lepšímu s výstavbou betonové koleje. Tady štěnice s plochými tělíčky konečně našly útočiště v útulných štěrbinách, a v postelích pak spoustu potravy. A platí to dokonce i během dlouhých letních prázdnin, kdy opuštěné postele zaplní zahraniční studenti a jejich učitelé; ti první přijeli do Cambridge, aby si zlepšili angličtinu, druzí, aby vylepšili svou finanční situaci. Já patřím k těm druhým.

Před několika týdny mi zatelefonoval ředitel společnosti Literatura & Jazyk s. r. o., o níž jsem do té doby neslyšel, a nabídl mi práci lektora na jejich Cambridžské letní škole, konané každoročně na vylidněné univerzitě. Nic nepředstíral. Řekl mi, že jim na poslední chvíli odřekl původní lektor a že se jim někdo zmínil o mně; omlouval se, že je to tak narychlo a vyptával se, jestli vím něco o básnících z doby první světové války, což bylo téma semináře, jež vypsal zběhlý lektor a pro nějž už byly zakoupeny knihy, které už dokonce stihli i rozeslat studentům; dodal, že tyto studenti jsou vesměs mladí, inteligentní, anglicky plynně hovořící Němci – uchechtl se – ženského pohlaví; na závěr prohlásil, že Literatura & Jazyk je renomovaná firma a že honorář bude stejně slušný. Slíbil jsem, že se mu ozvu následující den.

To byla ovšem ironie! Učit o poezii první světové války Němce, kteří ukončili kariéru většiny těch básníků. Jako Žid jsem pocítoval také osobnější, přecitlivělou ironii. Jenže byla taková ironie na místě? Ani já, ani studenti jsme za časů Třetí říše nebyli ještě ani na světě. Copak je tedy mohu vinit z toho, že kdyby jejich rodiče bývali zvítězili, nenarodil bych se vůbec? Úplně bez problémů. Proč jsem potom tu práci vzal? Kvůli penězům? Ovšem. Ale ještě důležitějším důvodem byl Isaac Rosenberg. A to vzhledem k jednomu málo známému životopisnému detailu: jeho románku s mou babičkou. Jemu bylo deset a jí sedm. Jednoho krásného odpoledne se políbili před Rosenbergovic domem ve Stepney, přičemž jen o několik domů dál měl můj pradědeček obchod ovocem a zeleninou. Navíc když se Rosenberg rozhodl narukovat, utekl z domova a vstoupil do bantamového praporu v Bury St Edmunds. Kasárna, v nichž bydlel, jsou vidět z okna naší ložnice. Groteskní parodie hradu z červených cihel se nade mnou zvedá, když volám řediteli, abych mu oznámil, že přijímám. To, že jsem kurz přejmenoval na „Rosenbergovu pomstu“, si nechám pro sebe.

Německá děvčata mě však úplně odzbrojí. Jsou okouzující, vnímavá a zábavná. Navíc vypadají tak nevinně. Naše první hodina probíhala zprvu nejistě, zdvořile, s chichotáním, dokud se mě jedna z dívek nezeptala, proč probíráme takovou poezii.

„Starosti těchhle básníků jsou passé, nijak se nás netýkají,“ prohlásila, „hlavně proto, že jsme tady většinou holky a válka nás vůbec nezajímá. Tak proč nás nutíte číst o těchhle hrůzách?“

Jiná děvčata si odfrkla na znamení posměchu. V paralelním kurzu s názvem „Rosenbergova pomsta“, který probíhal v mé hlavě, jsem té krávkě omlátil o hlavu nacistická zvěrstva, ale v naší třídě v Cambridgi jsem vystupoval trpělivě a přesvědčivě. Nezmínil jsem se o růžové skvrnce na jejím krku, kterou jsem považoval za cucflek a která napovídala, jaké má starosti.

„Proč? Protože tato poezie přerůstá své původní prostředí,“ řekl jsem. „Válka se pro ně stala zdrojem inspirace. Byla zdrojem zkázy, ale i tvorby. Což je paradox, který stojí za zamýšlení. Blížkost smrti dodala básníkům na síle. Jejich duše dosáhly úžasného soustředění.“

Moje spojenkyně vyrazily do útoku. Že prý ženy nezajímá válka? To je ale pitomost! Válka se přece týká každého. Moje nepřítelkyně byla poražena a zatlačena do izolace a nám ostatním už nic nebránilo v zahájení semináře. Během tohoto úvodního setkání se zformovaly naše vzájemné vztahy, přičemž jsem s potěšením zaznamenal, že nejhlasitějším z mých stoupců byla nejpohlednější dívka v místnosti. I ješitnost může být zdrojem inspirace.

Na oněch dvacet studentů připadají dva učitelé: na literaturu jsem to já a ten druhý je na jazyk. Sloh učíme oba. I když Bury St Edmunds leží pouhých třicet mil od Cambridge, počítá se s tím, že budu nocovat na koleji, neboť mezi mé povinnosti patří také zajišťovat večerní program. Dnes večer přednáší kolega o fonémech, takže mám čas zatelefonovat své ženě. Zatímco poslouchám, jak telefon vyzvání, přemýšlím nad tím, že ačkoli jsou všechna vyzvánění stejná, následný rozhovor jim propůjčuje zpětnou hodnotu; od kakofonie, když jde o omyl, po eufonii, když volá ten, koho milujeme. „Ahoj, miláčku,“ řekne moje žena, „stýská se ti?“ „Moc,“ odpovím. A tak náš katechismus, ta příjemná výměna sebedůvěry pokračuje, dokud si s úlekem neuvědomím, že moje odpovědi nejsou upřímné. Nemyslím na ni. Neschází mi. Jsem lhář. V návalu jasnozřivosti se mi tento prohrěšek zničehonic jeví jako prorocký a já mám před očima rozpad našeho manželství. Je to samozřejmě romantický klam, který můžu pustit z hlavy stejně rychle jako psychosomatickou křeč, jež mi sevřela žaludek. Co je špatného na laskavé lži, když jí udělá radost? „Dobrou noc,“ řekne moje žena. „Ať se ti zdá něco hezkého.“

Ale bolest břicha nepřestává. Když jsem zpátky v pokoji, natáhnu se na postel. Můj pokoj je pojat modernisticky, bez jakýchkoli zbytečností; tak třeba zásuvky ve stolech nemají knoflíky, ale jen otvory pro prsty, aby se daly vytáhnout. Protože jde o pokoj pro dva, je dvojpodlažní. Schodiště, jež obě podlaží spojuje, je apoteózou zmíněného stylu. Připustíme-li, že běžné schodiště se využívá z pouhých padesáti procent, neboť na každý schod došlápně vždy jen jedna noha, co udělá architekt? Samozřejmě odstraní nadbytečnou polovinu, takže z toho vzniknou schody, které se střídají vpravo, vlevo, vpravo, vlevo a tak dále. Je sice pravda, že obyvatelé ve snaze vtisknout téhle komnatě punc své osobnosti ozdobil stěny plakáty, ty však za jejich nepřítomnosti jen podtrhují prázdnotu pokoje. Na policích také nejsou žádné knihy, vyjma mých válečných básní a svazku označeného jedinou žlutou hvězdou. Deník Žida z varšavského ghetta. Deník byl objeven po válce, tělo autora nikdy. Vlastně jsem si tu knihu s sebou nevezl proto, abych si v ní četl, ale spíš jako připomínku zla, jež nelze nikdy vymýtit. Zničený kolikou ji přesto přečtu od začátku do konce. Co říct? Na semináři mluvíme o literatuře, ale tohle není umění. Autor vše zaznamenává nanejvýš střízlivě, chce zanechat svědectví budoucím historikům. Ale na konci se už nedokáže ovládnout. „Dcero německá!“ klně. „Požehnán buď ten, kdo popadne tvé děti a utluče je o skálu!“

Ať se ti zdá něco hezkého! Zdá se mi o tělesných mukách a když se probudím, vidím, že mám všude po těle vyrážku. Protože mívám často kopřivku, myslím si, že na vině je můj mozek, a ani mě nenapadne podezřívat skutečné viníky. Jenže místo aby zmizely, boláky natečou tak, že druhý den dopoledne, když je hodina v plném proudu, pulzují soucitem

s vojáky v zákopech. Přemáhám nutkání se poškrábat a vyzývám svou nepřítelkyni, aby přečetla Rosenbergovu báseň „Hon na vši“. Začíná číst a celá se při tom červená:

*Nahá těla, drsná a zářící,
Řvou s odporivou radostí. Rozšklebené tváře,
A údy běsnící
Zběsile zmítají se nad podlahou;
Neb košili prolezlou hmyzem,
Ten voják z hrdla si strhl
A kleje
Bůh by snad ucuk' před ní, ne však vši...*

A zarazí se. Dá se do breku a křičí: „Vy se mi smějete! Všiml jste si, že mám na krku kousance a hned si myslíte, že jsem špinavá! Ale to se mi stalo až tady! Mám v posteli štěnice!“ „To myslí Franze,“ ozve se někdo a míní tím jediného mého studenta mužského pohlaví, který je rovněž pokousaný. „Podle mého slovníku je štěnice přízrak, bubák, noční tulák,“ prohodí jiná, „takže by se dalo říct, že Franz je štěnice.“ „Oni ale nejsou jediní, koho pokousaly,“ řeknu, „podívejte na moje ruce.“ Načež na mě má nepřítelkyně pohlédne téměř s vděčností. „Jak vidíte,“ uzavřu, „mají tyhle básně přece jenom význam pro naši situaci.“

Dnes večer mám bavit studenty zase já. Zorganizoval jsem tedy návštěvu v Cambridgském uměleckém divadle. Protože dávají Ionescovu *Lekci*, která končí tím, že učitel ubodá svého žáka a oblékne si nacistickou uniformu, účast je dobrovolná. Nakonec mě doprovází jen má někdejší nepřítelkyně, Franz a moje nejpřitažlivější fanyka. Jsem přirozeně zvědav, jak mí svěřenci na drama zareagují. Když se mrtvá dívka necudně zhroutlí na židli a učitel si navlékne nacistickou pásku, Franz a Monika se nervózně ošívají. Na Inge to však udělalo dojem. „Taková hra toho říká hodně o fašismu,“ řekne, „a o Německu.“ „Možná o Německu, jaké bylo dřív,“ namítne Franz, „dneska je to ale jinak.“ „Blbost,“ odsekne Inge, „jsme pořád národ *hausfrauen*, kterému dělá dobře pořádek. Nelíbili se nám Židi, tak jsme je nechali zmizet. Jako prach na policích. Báli jsme se Baadera a Meinhofové, a tak jsme je zabili. Šup! A bylo po terorismu. Zbožňujeme pořádek. Proto se Monika tak bojí těch štěnic. Zůstávají po nich stopy, takže na ně nemůže zapomenout. Nemůže je zamést pod koberec – říká se to tak?“

„Byla to sebevražda,“ prohlásí Franz, „zabili se sami.“ „Tak zní oficiální verze,“ odvětlí Inge. „Ta, které chceš věřit.“ Monika pohlédne na Franze. „Půjďme domů,“ oznámí, „jsme unavení.“ „Já ne,“ odtuší Inge, „z toho představení mi vyhládlo.“

Zámek – obyčejná hospoda po cestě zpátky na kolej. Objednáme si pití a kari. Hostinský nám pokyne, abychom si sedli ke stolu. Je polovina týdne a hospoda je prázdná, až na dvojici, která sedí v potměném koutě. Muž zřejmě nemá všech pět pohromadě. „Poslyš, Georgi,“ povídá hostinskému, „co si po čtrnácti dnech sezony myslíš o našem ctěným fotbalovým mančafu?“ „Nejmenuju se George,“ odsekne hostinský. „Jejich problém je, že nemaj kuráž,“ pokračuje chlapík, „jsou málo agresivní.“ „Prohráli teprve dvakrát,“ opáčí hostinský.

„A kolikrát ještě prohrajou?“ zeptá se muž. „Poslyš, Georgi, ty znáš v Cambridgi každého. Řekni trenérovi, že mám pro něj jednu radu. I když jsem – s odpuštěním – bastard, protože tátu za války zabili dřív, než moh udělat, co se sluší –, jsem spřízněněj s lordama, s tou nejvyšší šlechtou v zemi. Takže mě trenér bude muset poslouchat. Slyšels o tom australskym koučovi, kterej před zápasem pustil svému mančafu film o válečných zločinech nácků? To ty kluky pořádně rozpumpovalo. Šli rovnou na plac a pořádně to soupeřovi natřeli. Takovýchhle bezva nápadů mám fůru. Spoléhám na tebe, Georgi. Řekni trenérovi, že by s ním bastard rád hodil řeč.“ „Dávej si pozor na jazyk,“ zařve hostinský. „V téhle hospodě nejsme zvědaví na hrubosti. Ne když jsou tady dámy. Jestli se nehodláš chovat slušně, tak koukej vypadnout.“ Inge však nedává najevo žádné rozpaky. „To bylo skvělé představení, co jsme dneska viděli,“ řekne, „nemohli bychom něco podobného napsat v hodině slohu?“

„To je skvělý nápad,“ odvětlím, „s tolika lidmi to ale bude problém. Vy a Monika se nikdy na ničem neshodnete. Budete se handrkovat o každé slovo a nakonec se nic nenapí-

še.“ „To máte nejspíš pravdu,“ souhlasí Inge. „Možná bychom to mohli podniknout s menší skupinkou,“ navrhuje. „Jenom vy, já a jedna nebo dvě další.“ „Jenže ostatní by na nás mohli začít žárlit,“ namítne Inge, „a předhazovat nám, že jsme elitáři.“ „V tom případě musíme poslední večer uspořádat kabaret. Oznámím, že budeme potřebovat básnířky, zpěvačky a taky striptérky. A my vystoupíme s naší hrou.“ Inge se rozesměje. Ramena se jí chvějí. Nikoli poprvé si všímám těla pod její košilí.

Na servírovacím okénku stojí dva talíře kari a vychládají. Pozorujeme je, zatímco hostinský truceje. Nakonec pro ně dojdou sám. Ale dřív než stihneme začít jíst, příběhne blázen, popadne dívčin talíř a žene se s ním ke svému stolu. „Sebrali jste nám večeři,“ křičí. „Byli jsme tu před váma.“ Jeho společnice vypadá zkroušeně, ale mlčí. Hostinský příběhne, jako by na to čekal. „Tak to už je moc,“ řve, „okamžitě se těm lidem omluvte!“ Muž je pobouřen. Našpulí rty, jako by chtěl hostinskému poslat polibek. „Pane,“ protestuje, „to oni by se měli omluvit nám za to, že nám ukradli jídlo.“ Hostinského hněv se na něj snese v plné síle, a blázen bere nohy na ramena. „Možná jsem nemanželský,“ křičí do noci, „ale aspoň si to nerozdávám s Němčourama.“ Ted’ už mám vztek. Ale jsem pokrytec – ten idiot je prorok.

Když si před ulehnutím čistím zuby, ozve se zaklepání na dveře. S pěnou kolem pusy otvírám Inge. „Dneska odpoledne jsem koupila něco, co vám pomůže zbavit se štěnic,“ řekne. „Chtěla jsem vám o tom říct po divadle, ale kvůli tomu incidentu v hospodě jsem na to zapoměla.“ Jdu si vypláchnout pěnu z úst. Inge mezitím rozdrobí do velké kovové mísy na ovoce podpalovač a smíchá jej s úlomky dřevěného uhlí. Výslednou směs pak zapálí. Plameny vyskočí z mísy jako jazyky lačné po štěnicích. „Ted’ musíme počkat,“ řekne Inge, „dokud uhlí nezřeřaví.“ Sedíme a díváme se na sebe. „Jste ženatý?“ zeptá se Inge.

„Ano,“ přisvědčím. „Já vdaná nejsem, ale v Německu mám přítele,“ řekne. „Tady jsem svobodná, v Německu jsem vězeň, víte? Vždycky musíme dělat to, co chce on. Znáte slovo ‚eudaimonismus‘? To znamená, že usilujete o štěstí druhého. Je to vaše morální povinnost. Taková je úloha žen, nepřipadá vám? Vaše žena pracuje?“ „Ne,“ odpovím. „Proč ne?“ zeptá se Inge. „Čekala dítě,“ vysvětlím jí, „ale přišla o něj. Brzy půjde zpátky do práce.“ „Je – jak se to říká? – v depresi?“ „Už se z toho dostala,“ řeknu, „už o tom spolu nemluvíme.“

Oba cítíme, jak z planoucího uhlí sálá horkost. „Doufejme, že ta mísa nepukne,“ strachuje se Inge, „není moje, vzala jsem ji ze svého pokoje.“ Vysype na uhlíky žlutý prášek, jako kdyby čarovala. Dusivý kouř okamžitě naplní místnost. „To je síra,“ informuje mě, „plyn, který z ní vzniká, všechny štěnice zabije.“ S kašláním ji vedu nahoru.

Sledujeme, co se děje v podsvětí. „Podívejte,“ povídá Inge, „co jsem říkala.“ Ze škvír ve stropě opravdu padají mrtvé štěnice. Najednou se ozve lupnutí! Mísa se roztrhla. „Ale ne!“ vykřikne Inge. Jakkoli geniálně je schodiště řešeno, při sestupu z něj není – jak Inge právě zjišťuje – radno spěchat. Zakopne, s zuchnutím dopadne na podlahu a zůstane ležet zcela bez hnutí. Nznak, ruce a nohy roztažené. Nikde nevidím žádnou krev, nejsem si však jist, mám-li to pokládat za dobré, nebo špatné znamení. Ruka je ochablá. Nahmatám pulz, ale buď se zastavil, nebo přikládám palec na nesprávné místo. Zkusím srdce. Kde jinde ho má než zrovna pod levým nadrem. Přiložím na něj ruku. Je samozřejmě teplé. Necítím ale, že by její srdce tlouklo, i když bradavka dráždivě tvrdne. Jenže to by, pokud vím, mohl být posmrtný reflex nebo dokonce začátek *rigor mortis*. Nejsem doktor. V zoufalství se k ní na kolenou skloním a rozevřu jí jazykem rty s úmyslem poskytnout jí umělé dýchání. Když jí však začnu dýchat do úst, ucítím, jak se mi dívčina pravá paže ovíjí kolem krku. A zatímco mě k sobě víc a víc tiskne, uvědomím si, že mám pořád ruku na jejím nadru.

Štěnice nepřestávají padat a Inge vyklouzne z kalhot. Celý bez sebe zhasnu, aby dívčino tělo ozařovalo jen doutnající uhlí. Hadí silueta, potřísněná rudou barvou, vlnící se proud lávy, do něž se vrhám. „Vem si mě,“ syčí Inge, „přímo tady, na podlaze.“ Mé šílenství neustává, pronikám do jejího těla. Nevnímám nic než náš pot a neovladatelnou rozkoš. Matně si uvědomuji výsměšnou parodii, již skomírající uhlíky kreslí na zed’. Vyčerpán ležím na dívčině sláném těle a lapám po dechu v sirnatém vzduchu. „Prosím tě,“ šeptá Inge, „ještě jsem nebyla.“ Vede mou ruku po břiše dolů k vlhkému místu. Smysly se mi zklidní, když pozoruju, jak se dívčin přízrak svíjí, a naslouchám jejím divokým stenům. Pak mi však uši naplní hlubší hlas:

*Hned jako duchů pantomima,
Vypadalo to zuřivé zanoření
Podívej na ty siluety s ústy dokořán,
Podívej na ty drmolící stíny,
Jak se na zdi mísí se zmatenými pažemi.*

Ze tmy se vynoří muž. Má na sobě khaki uniformu a ovinovačky, ale na vojáka vypadá příliš jemně. „Líbí se ti moje báseň?“ ptá se. „Líbí,“ odtuším. „Byl jste génius.“ „Pověz to těm Němkám,“ vybídne mě. Přikývnu. Říkám ji to. „Nenávidíte je?“ ptám se. „Člověk nemůže nenávidět mrtvé,“ řekne, „a se živými ztrácí spojení.“ Nic netušící Inge mi dovádí na špičce prstu. „Dělám to pro vás,“ řeknu. Pokrčí rameny. „Nač se zabývat nesmysly, když máš na krku štěnice,“ povídá. „Židi, Němci, těm je to jedno. Jsou kosmopolitně zaměřené. My se navzájem zničíme a štěnice se budou smát.“ „Ne tyhle,“ řeknu. „jsou všechny mrtvé.“ „To já taky,“ opáčí. „Pamatujete se na moji babičku?“ zeptám se. „Eva Zelinska, bydlela kousek od vás na Oxford Street.“ „Jak vypadá?“ zeptá se. „Stará paní, bílé vlasy, přes osmdesát,“ řeknu.

Usměje se. „Všechno se mění,“ povídá. „Jenom mrtví ne.“ „Ó božééé!“ křičí Inge. Jí to přichází a on odchází. V pokoji je ticho. Inge je malátná rozkoší. Dřevěné uhlí vyhaslo. „Pojď,“ vyzvu ji, „půjdem spat.“ V noci se mi zdá o shromáždění štěnic.

Celý den má Inge kolem krku hedvábnou šálu, která jí zakrývá kousance na krku. Když volám své ženě, také si nechám všechno pro sebe. Raději mlčet a vyhnout se následkům. Za dva týdny bude Inge zpátky v Německu u svého žaláříka. V této chvíli je však u mě v pokoji. Čekáme ještě na jednu dívku, kterou jsme vybrali do našeho dramatického týmu.

„Když ses svlékl, něčeho jsem si všimla,“ nadhodí Inge. „Všimla jsem si, že jsi Žid. Prosím tě, řekni mi pravdu. Kdyžs mi to dělal, bylo to proto, že ses chtěl pomstít?“

Zavrtím hlavou. „Ne,“ odpovím, „udělal jsem to proto, že jsem tě chtěl. Nemyslel jsem na to, že jsi Němka.“ „To jsem ráda,“ oddechne si Inge. „Víš, vždycky jsem Židy obdivovala. Četl jsi Martina Bubera?“ „Bubera? Ovšem,“ odtuším. „Vím, že můj melancholický osud spočívá v tom, že proměním každé *tyv to*, každého člověka ve věc. Včera v noci jsi byla *ty*, dnes odpoledne jsi už *to*, včera jsme spolu obcovali, vedli jsme skutečný duchovní dialog, a dneska musíme dialogy psát.“ Inge se zazubí. „A máš nějaký nápad?“ zeptá se. „Ne,“ řeknu. „Já jsem producent. Za nápady neodpovídám. Tebe něco napadá?“ „Jenom banality,“ odpoví. „Třeba že manžel s manželkou večerí, dívají se na televizi, mluví spolu, ale nekomunikují. Až na jednu změnu. Manžela bude hrát holka a ty budeš hrát manželku.“ Přichází druhá dívka a nápad s nadšením přijímá. Pracujeme na hře celý večer a dlouho do noci. Druhá dívka odchází. Inge zůstává. Martin Buber? *Bobe-majsel!*

Poslední sobotu doprovázím studentky do Bury St Edmunds. Sedím vedle řidiče pronajatého autobusu, v ruce mikrofon. Když se po Newmarket Road blížíme k městu, upozorním je vlevo na kasárna, kde prošel výcvikem Rosenberg, a vpravo na svůj dům. Autobus zastaví na velkém náměstí na vrcholu Angel Hillu. „Tak fajn,“ povídám. „Řeknu vám, co je v Bury St Edmunds k vidění. Naproti jsou zdi opatství, za nimi je zřícenina a park. Stojí tam katedrála. Když půjdete po Abbeigate Street, dojdete na trh s ovocem, zeleninou a všemožnou veteší. Za trhem je Moyses Hall. Postavil ji jeden Žid v roce 1180. Naneštěstí pro něho byli v roce 1190 všichni Židé z Bury vypovězeni. Tak utíkejte. Sraz je zase tady ve tři hodiny.“ Postupně se všichni vytrácejí, až mi jako společník zůstane jenom Inge. Je horký den a z horka se práší. Místní jsou bledí a zpocení, jako stvoření neuvyklá světlu. Ženy mají na sobě bezvýrazné šaty, chemicky ošetřené proti molům, které podtrhují pihy na jejich nadrech; muži si vyhrnuli rukávy košil, aby odhalili tetování na pažích. Je to záhada, tahle záplava vzorového tetování, které si samozřejmě všichni nechali udělat dobrovolně. Ve srovnání s tím působí dívčina okázalá sexualita jako rána pěstí; černá šála, rudé tričko přiléhavé tak, jako by to byla druhá kůže, džínové šortky a spodní prádlo – jak vím – žádné. „Dneska se cítím bezvadně,“ povídá Inge. „Chtěla bych si odsud odvézt nějaký suvenýr. Je tu nějaký automat, kde bychom se spolu mohli nechat vyfotit?“ „Jeden je ve Woolworths,“ odpovím. Vyfotit! Zatím byl tenhle románek tak nekonkrétní, jako by ani neměl s mým životem nic společného, bezvýznamný jako sen. Docela snadno bych sám sebe

přesvědčil, že k němu nikdy nedošlo. Ale fotka! Na ní budou naše tváře nehybné, těsně vedle sebe, promítnuté do nejbližší budoucnosti. Důkaz vyrvaný ze smrtonosných prstů času.

Automat už obsadili tři malí kluci. Vidíme jejich nohy a slyšíme, jak se vzrušeně hihňají. Když se pak vytratí první záblesk fotoaparátu, do jejich smíchu zavřeští hrůzou nějaké zvíře. Inge prudce rozhrne závěs, takže uvidíme, že jeden z nich před objektivem mává kotětem, které drží za ocas. Kotě sebou beznadějně hází, při každém záblesku strne a vříská hrůzou, ale v pauze své úsilí ještě zdvojnásobí. „Vy zrůdy!“ křičí Inge. „Přestaňte týrat to ubohé zvíře!“

Kluci se kření. Kotě se houpe. Rychleji a rychleji. Dokud je kluk nepustí. Kotě přistane Inge na rameni. Aby se udrželo, zvedne packu a zarazí jí drápek do ucha. Inge kotě jemně nadzvedne, aby jí ucho neroztrhlo, i když laliček je už propíchnutý, silně krvácí a zbarvuje jí tričko ještě víc do ruda. Dám jí svůj kapesník, aby si ho mohla přitlačit na ránu. „Vypadá to horší, než to je,“ řekne Inge, „vůbec to nebolí.“ „I tak tě ale vezmu k nám domů,“ rozhodnu, „musíš se umýt a převléknout. Nemůžeš chodit po městě celá od krve.“ Vinou podivné náhody už zase nemám na vybranou. Inge pozná mou ženu.

Překvapíme ji, jak se opaluje nahá na zahradě. „Nazdar, lásko,“ přivítá mě, „nevěděla jsem, že s sebou někoho přivedeš.“ „To je jenom jedna moje studentka,“ sdělím jí, „je zraněná.“

Má žena se zabalí do osušky, přistoupí k Inge a odvede ji do koupelny. Za chvíli se obě vracejí, na sobě stejné laciné bavlněné košile z trhu. Kdo je nezná, mohl by si myslet, že jsou sestry. K obědu usmažím omelety, přidám do nich pár fazolí z naší zahrady a podávám je na trávníku, kde ještě před necelou hodinou byla má žena sama. Udivuje mě, jak jsme všichni uvolnění. Inge nás zasypává příklady toho, jaký je její přítel šovinista. Všichni se smějeme. Nemám žádné výčitky, ženě jsem nijak neublížil. Nemá nejmenší podezření. Odhání nám od jídla mouchy a hází na zem drobky pro vrabce. „Baví vás kurz?“ zeptá se. „Moc,“ oduší Inge. „Hlavně náš malý divadelní soubor. Řekl vám Joshua o naší hře? Ano? No aby taky ne. Musíte přijít na náš kabaret a podívat se na představení.“ „Budu se těšit,“ odpoví má žena. Odnese talíře a vrátí se s mísou broskví. Jsou sladké a šťavnaté a přitahují spoustu vos. Prsty máme celé ulepené. „Jsem ráda, že všechno probíhá tak dobře,“ řekne má žena, „bez problémů.“ „Až na ty štěnice,“ povídám. „Podívej, jak mě zřídily.“ „Chudáčku,“ lituje mě má žena, „nemůžeš se přestěhovat do jiného pokoje?“ „Už nemusím,“ vysvětlím. „Už jsem je vyhubil.“ Moje žena se usměje. Taková pohoda! V tu chvíli si uvědomím, proč jsem tak klidný; ve skutečnosti nevěřím, že jsem se miloval s Inge. Je přesně tím, čím se zdá být, pouhým návštěvníkem. Moje žena je moje žena. Patříme k sobě. Cambridge je cizí město. Kam se nicméně musím vrátit. Políbím svou ženu. „Tak ahoj ve středu,“ řeknu. „Sakra,“ zakleje Inge, když autobus projíždí kolem našeho domu. „Nechala jsem u vás šálu.“ „To nevadí,“ uklidním ji. „Vezmu ti ji ve středu. Ty kousance už beztak skoro nejsou vidět.“

V úterý je hra hotová. Večer horko poleví a přijde hrozná bouřka. Protože vím, jak se má žena bojít hromu, zavolám jí. Ale nezvedá telefon. Později, když přestane pršet, jdeme s Inge do Zámku, abychom si připili na náš úspěch. Pak se vrátíme do mého pokoje, kde teď Inge už s naprostou samozřejmostí nocuje. Ráno znovu volám ženě. Bez odezvy. Asi šla nakupovat. Po obědě, protože už neučím, ji jedu autem vyzvednout. Na zápraží stojí tři lahve mléka, jedno už je zkyslé. Víčko je sundané a zkažená tekutina naplňuje stojatý vzduch nechutným zápachem. Do něj se mísí jiný pach, nepříjemně povědomý. Volám jméno své ženy. Nikdo neodpovídá. Dům vypadá opuštěně. Pokoje, koupelna, jídelna, nikde nikdo. Na stole leží černá šála, úhledně složená, a vedle vzkaz:

Nezapomeň na tohle. Měj se, Rachel.

P. S. Doufám, že už Inge nekoušou štěnice.

V kuchyni mi dojde, co mi ten pach připomíná. Řeznictví. Na kuchyňské podlaze sedí má žena, nahá, s roztaženýma nohama a z břicha jí čouhá dřevěná rukojeť našeho porcovacího nože. Žády se opírá o zed', paže jí strnule visí, oči má vytřeštěné. Krev je zaschlá. Vytekla jí z rány mezi stehna a utvořila na podlaze kaluž. Jediným zvukem v místnosti je bzukot much. Procházejí se jí po řadrech, shromažďují se kolem vagíny, kde je ochlupení

slepené krví. Ta hrůza je příliš velká, než aby to mohla být pravda! Je to fantasmagorie, kterou si vymyslelo mé svědomí. Tohle je umění, to není život.

„Jsi strašně bledý,“ řekne Inge. „Jsi v pořádku?“ „Jsem jenom nervózní z toho představení,“ odpovím. Shromáždili jsme všechny rekvizity, které budeme potřebovat: příbory, nádobí, sklenice s omáčkou a startovací pistoli nabitou slepými náboji. A zatímco se Monika – z nás všech právě ona – svléká před vedením společnosti Literatura & Jazyk s. r. o. do spodního prádla, vyměňujeme si s Inge oblečení. Oblek a kravata pro ni, šaty pro mě. „Tohle je Cambridge,“ opakuji si v duchu, „tohle je můj život. Nic jiného neexistuje.“ Slyšíme, jak Franz zpívá svoje folkové písničky. Pak následuje potlesk. Připojuje se k nám třetí člen souboru. Vycházíme na jeviště za hlasitého povzbuzování a smíchu. „Tvoje žena je v obecenstvu?“ zeptá se Inge. „Doufám,“ oduším. „Měla přijet vlakem.“

Představení začíná. Inge – můj manžel – je bankovní úředník. Já hraju ženu v domácnosti. Druhá dívka představuje televizor. Inge mi přikazuje, abych ho zapnul. Posloucháme zprávy. Servírují večeři svému manželovi a našim dvěma neviditelným dětem. Vznikne mezi námi hádka kvůli chlapcovým dlouhým kudrnám. „S takovouhle výchovou uděláš ze svého kluka buzíka!“ vřeští Inge. „Vždycky když nastane nějaký problém, tak jsou to najednou moje děti,“ křičím. „Myslím, žeš je nikdy doopravdy nechtěl. Nikdy nezapomenu, jak ses ke mně choval, když jsem byla těhotná. Ani ses nesnažil skrýt svůj odpor. Ale ty sám jsi odporný!“ O čem to mluvím? Proč předstírám, že jsem má žena? Žena? Ale já nemám ženu. Ta pitomá slova mě úplně zmátla! Co dál? Aha, teď mám vytáhnout z kabelky pistoli. Namířím zbraň na Inge. Proč? Protože ji nenávidím. Ale proč? Protože mě svedla? Protože zabila moji ženu? Ženu? Vždyť si ani nepamatuju její jméno. V košili a kravatě a s tužkou namalovaným knírem vypadá Inge jako vystřižená z předválečného Berlína. Nenávidím ji, protože je Němka. Nacistka! Zmáčknu spoušť. Výstřel mi duní v hlavě. „Dcero německá!“ řvu. „Dcero německá!“ Střílím na ni, dokud nevyprázdním zásobník.

Přeložil Milan Orálek

Povídka Bedbugs vyšla poprvé ve stejnojmenné povídkové sbírce v roce 1982 a byla později přetištěna mimo jiné v The Penguin Book of Modern British Short Stories (London 1988) sestavené Malcolmem Bradburym, odkud ji rovněž přejímáme.

Aluze děkuje Clivu Sinclairovi za svolení k otištění tohoto překladu.

Aluze wishes to thank Mr. Clive Sinclair for his permission to publish this translation.

Clive Sinclair je britský spisovatel, esejista a kritik židovského původu. Je autorem několika románů (mj. *Bibliosexuality* či *Blood Libels*) a tří povídkových sbírek – *Bedbugs*, *The Lady with the Laptop* a *Hearts of Gold* –, z nichž poslední obdržela prestižní William Somerset Maugham Award. *Clive Sinclair* v minulosti působil jako hostující profesor na *University of East Anglia* a *University of Santa Cruz*, kde vyučoval tvůrčí psaní, gotický a detektivní román a literaturu o období holokaustu.